

Chương Ba Mươi Hai

ĐỔI MẶT TRÁO NGƯỜI

Uờ cho Trâm di nương hé cửa bước ra, Dương Sĩ Kiệt vội bước ra với cửa chốt lại.

Lý Quang Trí chột hỏi:

– Cô tiên sinh phóng châm bằng cách nào?

Cồ Thiên Khải mỉm cười:

– Lão trang chủ yên lòng, lối phóng châm của lão phu không khi nào làm động mạnh đến bệnh nhân.

Lý Duy Năng bước đến kéo mền lên ngang bụng Lý Quang Trí và nói:

– Xin gia gia nằm nghỉ để cho Cồ tiên sinh phóng châm...

Miệng thì nói nhưng tay hấn hành động thật nhanh, hấn nói chưa hết câu thì trọng huyết của Lý Quang Trí đã bị điểm hôn mê...

Cồ Thiên Khải bây giờ cũng không còn vẻ lơ đãng của một vị thầy thuốc già nữa, lão buông nắm kim xuống và mở nắp ra lấy một hoàn thuốc dùng nước thấm vào mặt Lý Quang Trí...

Lý Duy Năng thấp giọng:

– Phải đến bao lâu mới có hiệu quả?

Cồ Thiên Khải đáp nhỏ hơn:

– Cũng phải tàn điều thuốc.

Và ông ta bỗng vụt hỏi lớn:

– Lý lão trang chủ cảm thấy thế nào?

Lý Duy Năng sửng sốt...

Cứ theo kế hoạch đã bàn thì hấn điểm huyết vào huyết mê của Lý Quang Trí rồi, tại sao vị Cồ tiên sinh này lại hỏi như thế?

Nhưng ngay khi ấy thì Cồ Thiên Khải đã đưa tay bóp miệng mình và nói:

– Không, không nghe chi cả. Cồ tiên sinh đã phóng châm rồi đấy chứ?

Đúng là giọng nói của Lý Quang Trí không sai một chút nào

Và bây giờ thì Lý Duy Năng mới hiểu ra.

Chính Cồ Thiên Khải phải làm như thế để đánh lạc hướng bên ngoài, vì chắc chắn phải có người rình rập.

Nhưng điều hấn ngạc nhiên hơn hết là vị thầy thuốc này nhái giọng một cách quá nhanh, mới nói chuyện mấy câu mà ông ta nhái giọng được liền, nhái không sai chút nào cả.

Nếu hấn đứng bên ngoài thì nhất định cũng cho rằng đó là giọng nói của cha mình.

Và bây giờ thì quả thật hấn không còn thắc mắc gì về chuyện tráo người nữa. Mới có mấy giây, mới đối đáp mấy câu mà Cồ tiên sinh đã nhái đúng như thế huống chi nếu đối phương có thời gian luyện tập thì không ai có thể phát giác được.

Cồ Thiên Khải lấy lại giọng nói của chính mình và cười ha hả:

– Trước ngực lão trang chủ gồm mười một yếu huyết đều đã được phóng châm, thế nhưng lão trang chủ vẫn không nghe biết gì. Lão phu nói lúc này có ngoa đầu, nhất định là cách phóng châm của lão phu không hề đau đớn gì cả.

Cồ Thiên Khải nói rất chậm nhưng bàn tay lại thật nhanh, vừa nạo vừa chà xát vào mặt Lý Quang Trí và khi hết câu nói thì chuyện mới phát sinh

Da mặt của người bệnh vàng vàng men mét nhưng bây giờ bị chà xát đã lộ ra những đường trắng hồng như nước da của người khỏe mạnh.

Cồ Thiên Khải liếc Nghiêm Tú Hiệp và khẽ mỉm cười:

– Sao ta không nói sai đấy nghe.

Nghiêm Tú Hiệp lộ vẻ mừng và thầm nghĩ: “Vị Quân huynh này quả thật là một con người bản lĩnh”.

Thì ra vị Cồ Thiên Khải này không phải là danh y nào cả mà chính là Quân Thiên Phát cải trang.

Nhìn thấy da mặt bị lau có vẫn có vệt của cái người mà bấy lâu mình cứ gọi là cha, Lý Duy Năng nổi nóng, hấn nghiêng răng nói thầm “Bọn này không giết chúng thì chúng cứ xem như thiên hạ không người”.

Cồ Thiên Khải lau thêm một lần thuốc nữa, vẻ mặt thật của con người Lý Quang Trí dần dần hiện rõ ra.

Vẻ mặt bệnh hoạn của Lý trang chủ giờ đây biến mất, còn lại mặt của một gã trung niên hán da mặt hồng hào.

Nhưng bàn tay của Cồ Thiên Khải vẫn không dừng, chỉ trong nháy mắt hấn đã dìm dung vào đó bằng một bộ mặt khác nữa, không phải bộ mặt của Lý Quang Trí mà là bộ mặt của Dương Sĩ Kiệt.

Không đợi Cồ Thiên Khải nói, Lý Duy Năng và Nghiêm Tú Hiệp lập tức cởi ngay quần áo của Lý Quang Trí giả.

Trong khi đó thì Cồ Thiên Khải đã quay lại dìm dung cho Dương Sĩ Kiệt thành ra Lý Quang Trí với vẻ mặt bệnh hoạn đúng y như người nằm trên giường lúc này.

Dương Sĩ Kiệt leo lên giường và lập tức con người giả mạo bây giờ thành Dương

Sĩ Kiệt được lôi xuống đất.

Thay người tráo vật vốn là chuyện sở trường của bọn Ngũ Phượng Môn nhưng bây giờ chúng đã bị đứt tay bởi con dao hai lưỡi.

Lý Quang Trí giả bây giờ là Dương Sĩ Kiệt, còn người của Ngũ Phượng Môn thì trở thành Dương Sĩ Kiệt ngồi dựa ngửa bên tường.

Nghiêm Tú Hiệp sau khi kéo Dương Sĩ Kiệt giả cho nằm dưới đất rồi thành linh rút ba ngọn phi tiêu vung tay phóng vào tường, sát bên chỗ nằm của Lý Quang Trí và cả ba người cùng hô lên một lượt:

– Phản tặc, thật dám to gan...

Vừa hô, Lý Duy Năng vừa ôm lấy Dương Sĩ Kiệt giả tung của sổ phóng ra, tiếp liền theo là trên nóc nhà có tiếng binh khí vang lên.

Nhiều tiếng ngã từ trên nóc nhà dường như cuộc chiến đã có người rơi xuống.

Nhiều tiếng người từ bốn phía vang lên:

– Phó tổng quản đã bị thương...

Lý Duy Năng đã phóng trở vào chống kiếm bên giường của cha sắc mặt hầm hầm...

Trầm di nương gõ cửa kêu lớn:

– Đại công tử... chuyện gì... chuyện gì đã phát sinh?

Lý Duy Năng đáp:

– Không có sao đâu di nương, vừa rồi có người ngoài cửa hành thích gia gia nhưng không sao cả. Dương phó tổng quản đã theo truy kích...

Một tay cầm kiếm một tay mở nhanh chốt cửa.

Trầm di nương vịn vai a hoàng hốt hải bước vào:

– Lão gia có sao không?

Lý Duy Năng nói:

– Rất may là vừa hoàn tất việc phóng châm và vừa ngủ yên thì chuyện xảy ra.

Cồ Thiên Khải vừa lau kim vừa nói:

– Phóng kim trực độc mà lão trang chủ ngủ ngon như thế là triệu chứng tốt, xin cứ để ngủ yên đừng kinh động.

Bước lại gần thấy hơi thở của Lý Quang Trí điều hòa đúng thư thái của người đang ngủ ngon giấc. Trầm di nương thở phào nhẹ nhõm.

Lý Duy Năng tra kiếm vào vỏ dùng vải quấn ba mũi phi tiêu mà “Kẻ địch” vừa ám toán, hấn nhìn vào mũi phi đao óng ánh chất độc giả bộ căm hờn:

– Hừ, thật là tàn nhẫn, chúng phóng phi tiêu mà tẩm độc như thế này thì quả là quyết hại gia gia...

Ngay lúc đó thì một tên tỳ nữ hốt hải bước vào cúi đầu thưa với Lý Duy Năng:

– Bẩm đại công tử, Phó tổng quản bị thương nặng lắm, hiện hôn mê bất tỉnh.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Ta mới vừa nghe rồi, ta sẽ ra ngay.

Tên tỳ nữ cúi đầu bước trở ra ngoài

Lúc đó Cồ Thiên Khải đã thu xong vật dụng, Lý Duy Năng bước tới vòng tay:

– Xin phiền Cồ tiên sinh đến xem dùm thương thế của Dương phó tổng quản.

Cồ Thiên Khải vòng tay nói với Trầm di nương:

– Lý trang chủ có thể sẽ ngủ đến một hai tiếng đồng hồ và khi thức dậy bụng sẽ đói cồn cào vậy phu nhân cứ cho ăn uống tự nhiên không sao cả.

Trầm di nương vòng tay đáp lễ:

– Đa tạ tiên sinh.

Lý Duy Năng nói:

– Trong lúc gian nan hành thích thì gia gia đã ngủ say, xin di nương đừng nói lại, kẻ địch dám đến đây ban ngày hành thích là đã xem Lý gia trang này không còn ai nữa nhưng xin di nương cứ yên lòng sau khi đổ đèn tôi sẽ cho tứ hổ tướng đến phía sau canh phòng nghiêm ngặt.

Và quay sang Cồ Thiên Khải hấn nói luôn:

– Xin phiền Cồ tiên sinh xem dùm Dương phó tổng quản.

o O o

Vì giữa ban ngày mà “Kẻ địch” lộng hành nên Khang Văn Huy đã phái hơn hai mươi bọn dũng sĩ nai nịt hấn hời canh phòng nội sảnh.

Lý Duy Năng đưa Cồ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp đến thư phòng thì nơi đây đã bố trí hấn hời, sự canh phòng đã được Khang Văn Huy bố trí cẩn mật.

Nghiêm Tú Hiệp khẽ gật đầu:

– Bẩm Lý gia liệt vào Tứ Đại Thế Gia của võ lâm quả thật không phải ngoa...

Lý Duy Năng vừa bước vào thư phòng thì Tổng quản Khang Văn Huy đã bước ra nghinh tiếp đón ngay:

– Phó tổng quản bị thương khá nặng, từ nãy giờ hôn mê bất tỉnh, thuộc hạ đã cho khiêng dờn đến thư phòng để chờ lệnh đại công tử.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Hay lắm.

Khang Văn Huy vẫy tay, tên thư đồng Thanh Hồng lập tức gài chặt cửa.

Lý Duy Năng vòng tay vái Cô Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp:

– Tệ trang lâm nguy vì kẻ địch, nếu không có nhị vị chắc đã không còn, xin nhị vị nhận một lay...

Nghiêm Tú Hiệp và Cô Thiên Khải lật đật bước tới nắm tay Lý Duy Năng:

– Xin Đại công đừng làm như thế, đây tuy là nội tình của Bắc Lý nhưng sự thật thì vẫn là công chuyện chung của toàn thể võ lâm, công tử không nên thái quá.

Cô Thiên Khải nói:

– Chuyện phải tiến hành cho thật gấp, xin đại công tử hãy bỏ qua những chuyện khách sáo.

Nghiêm Tú Hiệp gật đầu:

– Cô tiên sinh nói phải đấy, xin đại công tử cho tiến hành ngay.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Khang tổng quản đã chuẩn bị chu đáo rồi chứ?

Khang Văn Huy nói:

– Thuộc hạ đã sắp xếp đâu đó xong xuôi...

Lý Duy Năng vòng tay nói với Cô Thiên Khải:

– Xin phiến Cô tiên sinh giúp cho.

Cô Thiên Khải gật đầu:

– Vâng xin đại công tử bắt đầu.

Ba người đi thẳng vào trong.

Đấy không phải là thư phòng mà là một gian mật thất, bình thời Lý Quang Trí dùng để tĩnh tọa vận công đồng thời thì khi xảy ra chuyện gì thì nơi đây cũng là nơi mà ông ta bàn luận kế sách với những người thân tín.

Lúc bấy giờ bên trong đã lên đèn, chính giữa có một chiếc ghế bên cạnh có một ngọn đèn thật tỏ và một chiếc gương khá lớn.

“Dương Sĩ Kiệt” giả đang bị trói ghệt khuỷu tay trên chiếc ghế ấy.

Và hắn vẫn còn nhắm mắt hôn mê. Hai bên có hai tên đại hán cầm cương đao sáng chói canh phòng.

Vừa đến nơi thì Cô Thiên Khải đã lấy đồ nghề ra lau sạch sẽ cho gương mặt tên bị trói. Hắn trở lại bộ mặt thật của một trung niên đại hán có làn da trắng trẻo.

Tất cả ngồi vào chung quang, Lý Duy Năng ra lệnh:

– Khang tổng quản hãy giải huyệt cho hắn.

Khang Văn Huy đứng lên giải huyệt và lui lại đứng phía sau lưng hắn.

Tên đại hán được giải khai huyệt đạo, hắn mở choàng mắt ra và nhìn thẳng vào

Lý Duy Năng gắt giọng:

– Năng nhi, tại sao con lại có thái độ với cha như thế?

Tự nhiên là hấn không ngờ gương mặt của mình đã bị hiện nguyên hình.

Lý Duy Năng lạnh lùng không thêm nói lời nào.

Khang Văn Huy gằn giọng:

– Thất phu hãy câm miệng lại.

Tên đại hán quay lại nhìn Khang Văn Huy giận dữ:

– Khang Văn Huy, từ bấy lâu nay lão phu đãi người không bạc thế sao bọn người lại âm mưu tạo phản?

Khang Văn Huy gằn giọng:

– Công chuyện của bằng hữu đã lộ ra rồi, hãy cứ thật khai ra là tốt hơn cả.

Tên đại hán rít giọng:

– Ta là Lý Quang Trí...

Lý Duy Năng đứng phắt lên, thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ... Mũi kiếm rung rinh chỉ ngay giữa mặt tên đại hán:

– Khốn nạn, người mà nói thêm một tiếng nữa là ta sẽ chém bay đầu...

Khang Văn Huy lật đật ngăn lại:

– Xin đại công tử bớt giận, tên khốn kiếp này đã vào tay ta nhất định là hấn phải cung chiêu. Xin công tử cứ để cho thuộc hạ nói chuyện với hấn.

Lý Duy Năng tra kiếm vào vỏ từ từ ngồi xuống mặt hầm hầm:

– Nếu nó còn ăn nói hàm hồ thì hãy lăng trì nó cho ta.

Khang Văn Huy bước lại xoay tấm gương rọi thẳng vào mặt tên đại hán và nói:

– Xin bằng hữu hãy nhìn vào tôn dung để rồi nên có một thái độ phải chăng vì một khi đã hiện rõ nguyên hình rồi thì mình phải giữ đúng vai trò.

Tên đại hán khẽ nhìn vào tấm gương và hấn gần như run bắn người lên nhưng chỉ qua một lúc, hấn quay lại trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Cô Thiên Khải:

– Tên họ Cô, có phải là do thủ đoạn của nhà người không?

Cô Thiên Khải cười hề hề:

– Vâng, lão phu vâng lệnh Nghiêm đại hiệp đặc biệt tới đây chỉ đơn thuần về một chuyện ấy thôi.

Tên đại hán nghiêng răng:

– Tốt lắm, nhưng rồi các người định làm gì ta chứ?

Khang Văn Huy nói:

– Cái đó còn tùy thuộc vào thái độ của các hạ có thành khẩn hay không đã.

Tên đại hán quay qua nói với Lý Duy Năng:

– Lý Duy Năng, người đừng quên rằng cha của người hãy còn trong bàn tay của bọn ta đấy nhé.

Lý Duy Năng giận lắm nhưng cố dằn không nói một lời nào...

Khang Văn Huy mỉm cười:

– Chuyện đó không nhọc đến bằng hữu phải lo nghĩ tới, một khi đã hành động thì chúng tôi đã có kế hoạch sẵn sàng và bây giờ chuyện bằng hữu nên lo chính là chuyện của bằng hữu đây.

Tên đại hán cười gằn:

– Các người mong từ lỗ miệng của ta thốt ra những lời các người muốn biết, đó thật là một chuyện trong mộng...

Khang Văn Huy vẫn cười:

– Cho dù da thịt của bằng hữu có là sắt thép thì chúng tôi ở đây vẫn có thừa lửa để nung chảy ra như nước.

Tên đại hán nuông mày:

– Các người muốn dùng đến cực hình đấy à?

Khang Văn Huy cười nói:

– Thiên Thu Trang từ xưa đến nay vẫn được tiếng nhân nghĩa, đồng thời cũng nổi danh là lò nấu thép đối với địch nhân, bằng hữu muốn nói chuyện đàng hoàng thì chúng tôi không bao giờ thất lễ, nhưng nếu bằng hữu muốn thử thì ở đây chúng tôi rất sẵn sàng.

Tên đại hán mỉm cười như để hấn đấn đo và hấn vùng cắn răng thật mạnh.

Cồ Thiên Khải bật cười:

– Thiên cổ gian nan duy nhất tử, cái chết tuy nghe thì rất dễ nhưng thật sự muốn chết cũng đâu phải là chuyện mà mình muốn bao giờ cũng được?

Vừa nói ông ta vừa xòe tay để cho tên đại hán nhìn thấy một viên thuốc nhỏ màu đen.

Tên đại hán mở mắt tròn xoe nhìn chằm chằm vào mặt của Cồ Thiên Khải.

Cồ Thiên Khải mỉm cười:

– Cứu sống một mạng người còn hơn dựng bảy cấp Phù Đồ, lão phu rất biết thủ đoạn của Ngũ Phương Môn đối với thuộc hạ, bất cứ người gian tế nào của chúng đều có cũng có một hoàn thuốc nhét vào trong một chiếc răng. Nó là vật để bảo toàn cơ sở một khi bị bắt, cho nên chỉ bằng một cái nhấc tay mà có thể hơn dựng bảy cái tháp phật thì tại sao lão phu lại chẳng làm chứ?

Tên đại hán hét lớn:

– Lão thất phu, thủ đoạn của người quả thật là tàn nhẫn...

Cồ Thiên Khải cố tạo một bộ mặt ngạc nhiên:

– Ủa, sao bằng hữu lại dùng lộn đối tượng như thế? Vì bảo toàn kế ác của mình Ngũ Phương Môn đã không ngại ngừng ban cái chết thảm khốc cho những người thuộc hạ thân tín bằng những viên thuốc độc cực mạnh, còn lão phu làm việc không công là tìm cách thu những viên thuốc giết người ấy, thế sao bằng hữu lại không gọi họ là tàn nhẫn mà lại nhờ lão phu.

Tên hán tử nghiêng răng cú mặt nín thình...

Khang Văn Huy cười:

– Bây giờ thì những trò ảo thuật đều đã hết rồi, vậy chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau được chứ?

Tên đại hán im lặng một lúc khá lâu rồi ngẩng mặt lên:

– Được rồi, các người muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Khang Văn Huy mỉm cười:

– Các hạ là thủ hạ của Thanh Kỳ Lệnh Chủ vậy thì câu chuyện trước tiên nên nói về lực lượng của họ.

Tên đại hán nói:

– Mỗi một lệnh kỳ gồm có bốn người hộ kỳ hộ pháp và bốn võ sĩ, mỗi đội gồm hai mươi bốn tên, dưới sự điều khiển của một người đội trưởng.

Khang Văn Huy hỏi:

– Các hạ đảm nhiệm chức vụ gì trong Thanh Kỳ Lệnh?

Tên hán tử nói:

– Hộ Kỳ Hộ Pháp.

Khang Văn Huy cười:

– Như vậy chức vụ của bằng hữu cũng khá cao đấy chứ... Nhưng không biết danh hiệu là chi nhỉ?

Tên đại hán đáp cộc lốc:

– Trương Gia Xương.

– Trương bằng hữu, trong tề trang của chúng tôi còn có bao nhiêu người tàng ẩn của Ngũ Phương Môn nữa?

Trương Gia Xương lắc đầu:

– Tại hạ mới đến đây khoảng ba tháng trước và chỉ biết làm nhiệm vụ giả người nằm trên giường bệnh chứ không được quyền biết sang chuyện khác.

Khang Văn Huy nói:

– Các hạ đã giả mạo làm Trang chủ của chúng tôi thì tự nhiên phải là người phụ trách công việc trong tề trang chứ còn ai nữa?

Trương Gia Xương nói:

– Kỷ luật của bản môn, những ai đảm nhiệm một công việc gì thì chỉ biết nội công việc đó, nếu tò mò sang công việc của người khác coi như bị ghép vào tội phản và tội đó được coi là nặng nhất vì thế nên bất cứ ai cũng không dám tò mò.

Khang Văn Huy gật gật đầu:

– Như vậy người chủ sử, người chỉ huy công việc của Ngũ Phượng Môn tại gia trang này là ai?

Trương Gia Xương nói:

– Cái đó... cái đó thì tôi không làm sao biết được...

Khang Văn Huy cau mặt:

– Các hạ không chịu nói điều đó à?

Trương Gia Xương nói:

– Ta chỉ biết những gì thuộc phạm vi ta biết được, còn những gì nằm ngoài nhiệm vụ thì chẳng những ta mà không ai biết cả.

Khang Văn Huy hỏi:

– Thế thì ai liên lạc với bằng hữu?

Trương Gia Xương ngập ngừng nhưng cuối cùng hấn nói bằng giọng cả quyết:

– Không có ai cả.

Khang Văn Huy cười xòa:

– Không ai liên lạc thì làm sao mà thi hành nhiệm vụ? Như vậy là bằng hữu không muốn nói chứ không phải là không biết.

Trương Gia Xương nói:

– Những gì biết thì ta đã nói hết rồi, còn lại dù muốn nói cũng không biết sao mà nói.

Khang Văn Huy gật đầu:

– Được rồi, vậy thì bằng hữu hãy cho biết Tổng đàn của Ngũ Phượng Môn ở tại đâu?

Trương Gia Xương nói:

– Ta đảm nhiệm một chức vụ rất thấp trong một Lệnh Kỳ, căn cứ của Tổng đàn là chuyện cơ mật trọng đại, trừ Lệnh Chủ ra người trong một Lệnh Kỳ không ai được biết.

Khang Văn Huy hỏi:

– Thế còn Tổng phân đàn Giang Nam đóng ở đâu?

Trương Gia Xương nói:

– Phân đàn chủ Giang Nam đi đó đi đây không nhất định vì thế không có căn cứ chính thức của Tổng phân đàn, cứ phân đàn chủ đi đến đâu thì coi như Tổng phân đàn ở đó.

Khang Văn Huy nhướng mắt:

– Cứ như thế thì bằng hữu coi như không biết gì nữa cả?

Trương Gia Xương gật đầu:

– Đúng như thế.

Lý Duy Năng cau mặt:

– Hắn đã không chịu nói thì khỏi cần phải hỏi nữa...

Bốn tiếng “Khỏi cần phải hỏi” của Lý Duy Năng có nghĩa là cứ dùng đến cực hình, nhưng ngay khi ấy thì Cồ Thiên Khải đã đưa tay ra hiệu:

– Như thế kể ra cũng được rồi, xin đại công tử cứ để yên cho hắn, chúng ta cứ dùng cơm rồi sẽ hay sau.

Lý Duy Năng hiểu ý ra lệnh cho Khang Văn Huy cho người canh giữ rồi cùng mời Cồ Thiên Khải và Nghiêm Tú Hiệp đến phòng ăn.

Bữa cơm dọn ra tuy có đủ thức nhắm hần hòi nhưng cả chủ lẫn khách không một ai uống rượu, họ cầm cúi ăn và chỉ nói chuyện rì rào nhỏ nhỏ và sau bữa ăn Nghiêm Tú Hiệp, Cồ Thiên Khải được mời vào phòng riêng nghỉ ngơi, riêng Lý Duy Năng thay đồ đi thẳng lên lầu.

Hai tên tỳ nữ Xuân Lan, Xuân Mai vừa thấy đã vội cúi đầu chào:

– Đại công tử đã đến... chúng tôi xin vào bẩm báo.

Lý Duy Năng khoát tay:

– Khỏi cứ để mặc ta.

Khác hơn thường lệ hắn không chờ bẩm báo giữ lễ mà cứ thế đi sòng sọc đi thẳng vào phòng. Nhưng hai tên tỳ nữ vẫn cứ theo sau và giọng nói chúng nói lớn:

– Vâng, xin đại công tử cứ xô cửa... cửa không có gài chốt.

Tự nhiên, Lý Duy Năng thừa hiểu đó là một lối thông báo, hắn làm thinh xô cửa bước vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, Lý Quang Trí đang nằm nhắm mắt dưỡng thần, còn Trầm di nương đang quay mặt vào trong bàn trang điểm kẻ lại vành mũi, hình như bà ta cũng vừa mới ăn cơm xong.

Nghe tiếng hai con tỳ nữ bên ngoài, Trầm di nương nhìn vào trong kiếng thấy Lý Duy Năng bèn vội đứng dậy mỉm cười:

– Đại công tử dùng cơm chưa?

Lý Duy Năng đáp:

– Vâng, vừa mới ăn xong.

Lý Quang Trí cựa mình mở mắt.

Lý Duy Năng bước lại hỏi nhỏ:

– Gia gia nghe có khỏe hơn không?

Lý Quang Trí gật gật đầu:

– À... à...

Trầm di nương cười nói:

– Lão gia đã khỏe, vừa rồi đã có dùng lưng lưng một bát cơm.

Lý Quang Trí lừ mắt ra hiệu và vỗ nhẹ lên mép giường:

– Năng nhi, hãy ngồi tạm ở đây.

Tự nhiên Lý Duy Năng biết ngay ngồi như thế là để án mắt Trầm di nương, nên hấn ngồi xuống ngay và hỏi:

– Gia gia nghe trong người như thế nào sau khi Cồ tiên sinh phóng châm?

Lý Quang Trí đáp:

– Cồ tiên sinh quả là bậc thần y, sau khi phóng châm bây giờ trong mình gia gia nghe khỏe hẳn, đúng là thần y.

Lý Quang Trí lập đi lập lại hai tiếng “Thần y” nhiều ý nghĩa.

Và ông ta vung đưa tay bụm miệng ho mấy tiếng rồi quay lại bảo Trầm di nương:

– Duyên Ý, hãy rót cho ta chén nước.

Trầm di nương ứng tiếng và quay vào phòng kế bên lấy bình trà...

Dáng đi của Trầm di nương thật yếu điệu nhưng cũng rất nhanh nhẹn, nhưng dù nhanh nhẹn đến đâu, thì khi quay ra hai “Cha con” Lý Duy Năng cũng đã trao đổi xong những câu cần thiết, tự nhiên họ nói chuyện với nhau bằng phương pháp “truyền âm nhập mật”.

Nhất định là Trầm di nương không hề hay biết và cũng không hề chú ý, bà ta bưng chén nước bước lại dịu giọng:

– Lão gia nhấp chút nước cho đỡ khô cổ...

Lý Duy Năng đứng lên:

– Trầm di nương.

Mặt hấn đầm đẫm và giọng nói khô khốc của hấn làm cho Trầm di nương hơi giật mình:

– Đại công tử có chuyện chi?

Chớp tia mắt như điện lạnh, Lý Duy Năng nói thật chậm:

– Vừa rồi ở đây có bắt được một tên gian tặc.

Trầm di nương cố trấn tĩnh mỉm cười:

– May quá, có phải tên thích khách ấy không?

Giọng nói hết sức tự nhiên và thái độ Trầm di nương như không quan tâm mấy đến chuyện ấy.

Lý Quang Trí gật đầu:

– Năng nhi hãy nói tiếp thử nghe.

Lý Duy Năng nói:

– Bắt được một tên không phải là thích khách mà là gian tế trong gia trang chúng ta.

Trầm di nương vẫn mỉm cười:

– Trong gia trang chúng ta mà có gian tế à? Bọn chúng là ai thế? Có phải là Ngũ Phượng Môn không?

Lý Duy Năng nói:

– Tên gian tế ấy không chịu nổi cực hình của Khang tổng quản nên đã cung chiêu...

Trầm di nương lừ mắt về phía Lý Quang Trí và hỏi:

– Hắn đã cung chiêu những gì?

Lý Duy Năng nói:

– Hắn đã thừa nhận là người của Thanh Kỳ Lệnh, hắn cho biết vốn là người có chức vụ khá cao trong Thanh Kỳ Lệnh và hắn cho biết luôn cả người chỉ huy ở gian tế trong nhà này.

Trầm di nương vẫn thản nhiên:

– Hắn chỉ ai thế?

Lý Duy Năng nói:

– Hắn cung chiêu nhưng tôi không tin lắm, muốn hỏi lại Trầm di nương cho kỹ.

Trầm di nương bây giờ mới có phần đổi sắc, bà ta liếc nhanh về phía Lý Quang Trí và đưa tay khẽ vuốt làn tóc mai:

– Hỏi tôi à?

Liếc Lý Quang Trí một lần nữa và Trầm di nương hỏi tiếp:

– Đại công tử muốn hỏi chi?

Tay của Trầm di nương lại đưa lên vuốt vuốt làn tóc mai, hành động này liên tiếp hai lần, không nói cũng đủ biết đó là ám hiệu...

o O o